

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 557/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou LEGATE, s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Vrábel, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 45/2016 z 30. júna 2017, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 CoZm 90/2015 z 15. marca 2016 a uznesením Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1 CbZm 26/2011 z 8. júna 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola elektronickým podaním 28. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou LEGATE, s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Vrábek, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 45/2016 z 30. júna 2017, uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 CoZm 90/2015 z 15. marca 2016 a uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 CbZm 26/2011 z 8. júna 2015. Na základe výzvy ústavného súdu z 30. júla 2018 právna zástupkyňa sťažovateľa doplnila sťažnosť o chýbajúce náležitosti podaním doručeným ústavnému súdu 8. augusta 2018.

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že JUDr. Eva Háberová, správca konkurznej podstaty úpadcu CEEP-Central and East European Properties a. s. (ďalej len „žalobca“), sa návrhom v konaní vedenom okresným súdom domáhala proti obchodnej spoločnosti CI HOLDING, akciová spoločnosť, Starobystrická 267/67, Zálesie (ďalej len „žalovaná v 1. rade“), sťažovateľovi v procesnom postavení žalovaného v 2. rade, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 3. rade“) zaplata zmenkovej sumy 1 036 814,83 € s príslušenstvom. Zmenkovým platobným rozkazom sp. zn. 1 Zm 724/2009 z 15. februára 2010 boli žalovaní zaviazaní, aby žalobcovi spoločne a nerozdielne zaplatili uvedenú zmenkovú sumu aj s príslušenstvom. Vo vzťahu k žalovanej v 1. rade je konanie už právoplatne ukončené od 1. apríla 2010. Po podaní námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu sťažovateľom a žalovaným v 3. rade je predmetná vec okresným súdom ďalej vedená pod sp. zn. 1 CbZm 26/2011.

Podaním z 29. apríla 2015 sa sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 CbZm 26/2011 domáhal prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), a to až do právoplatného skončenia exekučného konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 63 Er 1313/2014 vo veci žalobcu ako oprávneného proti povinnému – obchodnej spoločnosti SLOVENSKÉ INVESTÍCIE DEVELOPMENT, a. s. (ďalej len „povinný“).

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že „od výsledku exekučného konania oprávneného... voči SLOVENSKÉ INVESTÍCIE DEVELOPMENT, a. s. vedeného pod sp. zn. 63 Er/1313/2014 závisí, či pohľadávka správcu konkurznej podstaty voči CI HOLDING, akciovej spoločnosti bude uspokojená, resp. v akom rozsahu, čo má význam pre rozhodnutie súdu v konaní sp. zn. 1 CbZm/26/2011, čo bude mať za následok tiež zánik pohľadávky voči sťažovateľovi ako žalovanému v 2. rade a žalovanému v 3. rade. Preto výsledok exekučného konania č. k. 63 Er/1313/2014 má význam pre rozhodnutie súdu vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava V sp. zn. 1 CbZm/26/2011.“.

Okresný súd návrh sťažovateľa (a tiež žalovaného v 3. rade) na prerušenie konania do právoplatného ukončenia veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 63 Er 1313/2014 uznesením sp. zn. 1 CbZm 26/2011 z 8. júna 2015 zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 CbZm 26/2011 z 8. júna 2015 sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 CoZm 90/2015 z 15. marca 2016 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 CoZm 90/2015 z 15. marca 2016 dovolanie (11. mája 2016), ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obdo 45/2016 z 30. júna 2017 odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým zdôrazňuje, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom z dôvodu, že:

„- Sťažovateľ poukazoval na ust. § 17 a § 19 zák. č. 191/1950 Zb., pričom dôvodil, že uplatňovanie zmenky navrhovateľom voči odporcom v 2. a 3. rade napriek tomu, že pohľadávka zo zmenky je uplatňovaná dostatočným spôsobom voči hlavnému dlžníkovi v exekučnom konaní na základe právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu, je konaním na škodu dlžníka, t. j. odporcov v 2. a 3. rade, ktoré je navyše zo strany navrhovateľa vedomé. Preto prebiehajúce exekučné konanie na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 63 Er/1313/2014, je konaním, ktoré môže mať význam pre toto konanie a jeho výsledok bude mať vplyv na to, či sa bude aj v tomto konaní pokračovať. Je preto daný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. až do právoplatného skončenia exekučného konania na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 63 Er/1313/2014;

- ak zmenka má zabezpečovací charakter, nie je zbavená kauzy zmenky, pričom v zmenkovom konaní majú odporcovia v 2. a 3. rade status spotrebiteľa, keďže aval zmenky nebol uskutočnený v rámci predmetu obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti;

- s námietkou postavenia odporcu v 2. a 3. rade ako spotrebiteľov sa tiež dovolací súd vôbec nevysporiadal, nakoľko nereagoval na námietku sťažovateľa, že ako osoba majúca status spotrebiteľa môže vzniesť voči zmenke v zmysle § 17 zákona 191/1950 Zb. námietky aj neskôr, nakoľko v čase podania námietok ešte rozsudok Okresného súdu Bratislava I, ktorý je exekučným titulom v exekučnom konaní na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 63 Er/1313/2014 neexistoval, pričom na tieto námietky je súd povinný prihliadnuť z úradnej povinnosti.“

Podľa názoru sťažovateľa „sa uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Obdo/45/2016 zo dňa 30. 06. 2017 javí ako značne arbitrárne a celkom zjavne nesprávne, porušujúce základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako aj na spravodlivé rozhodnutie, ktoré vychádza z platnej hmotnoprávnej normy“.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu, krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľa tým, že „súdy prvého a druhého stupňa ako aj Najvyšší súd SR nesprávne právne posúdili vec a nevyjadrili sa k ani jednej zo zásadných

námietok, vznesených sťažovateľom. Uznesenie Najvyššieho súdu SR a súdov nižšieho stupňa vykazujú vysoký stupeň arbitrárnosti, čo je z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, má za následok porušenie princípov spravodlivého procesu a zároveň je takýto postup súdu v rozpore s čl. 1 ods. 1 Ústavy, teda s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty, ktorého základným atribútom je istota subjektov práva, spočívajúca v premise, že orgány verejnej moci pri výkone verejnej moci postupujú v súlade s Ústavou a platnými právnymi predpismi a že ich postup je takto predvídateľný.“.

Podľa názoru sťažovateľa v prípade napadnutých rozhodnutí súdu prvého a druhého stupňa ide práve o prípad absencie zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutia súdov, ktoré sa vôbec nevyjadrili k otázkam:

„a. Prečo ak konkrétna kauza v celku alebo čiastočne môže zaniknúť, potom nemožno priznať plnenie na základe zmenky v rozsahu, v akom kauza zmenky zanikla, keďže zabezpečovací vzťah ako vzťah akcesorický k hlavnému záväzku zaniká spolu s hlavným záväzkom, čo je potrebné zohľadniť pri posúdení, či prebieha iné konanie ktoré môže mať vplyv na rozhodnutie vo veci;

b. Keďže pohľadávka zo zmenky je uplatňovaná aj iným dostatočným spôsobom (v exekučnom konaní pred OS BA I sp. zn. 63 Er/1313/2014 na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu), je toto konanie konaním na škodu dlžníka - odporcu v 2. rade ako aj odporcu v 3. rade, ktoré je zo strany navrhovateľa vedomé;

c. Potom prebiehajúce exekučné konanie na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 63 Er/1313/2014 je konaním, ktorého výsledok musí mať význam a vplyv na výsledok tohto konania sp. zn. 1 CbZm/26/2011;

d. Nepreskúmateľné odôvodnenie, prečo nepovažoval odporcov v 2. a 3. rade za spotrebiteľov a ako sa s touto právnou otázkou vysporiadal.“

V nadväznosti na už citované sťažovateľ ďalej argumentuje, že *„podľa Spoločného stanoviska č. 93 kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 (zverejneného v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 8/2015) k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa:*

I. Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ použil, že: 1. pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ; 2. pokiaľ súd nevzhladne žiadnu nekalosť či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúcich rozsah a povahu, pri rešpektovaní povinnosti posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie.

II. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená.

III. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený zmluvný úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje.“.

Podľa názoru sťažovateľa je nesporné, že „súdy sa nesprávne a nepreskúmateľne vysporiadali s postavením sťažovateľa ako odporcu v 2. rade a odporcu v 3. rade ako spotrebiteľov, ktorým prináleží zvýšená miera ochrany najmä vo formalizovanom zmenkovom konaní. Bez jednoznačného a právne nespochybniteľného zdôvodnenia, prečo odporcovia v 2. a 3. rade nespĺňajú definíciu spotrebiteľa, nie je možné priznať sťažovateľovi a odporcovi v 3. rade ani zvýšenú ochranu priznanú okrem iného aj vyššie uvedeným zjednocujúcim stanoviskom, vo vzťahu k prieskumu vznesených námietok voči konaniu navrhovateľa na škodu odporcov v 2. a 3. rade, ako aj zániku kauzy zmenky. Súdy sú pritom vždy povinné ex offo preskúmať nekalú povahu a neprípustnosť uplatňovaného nároku, najmä ak by bol tento uplatňovaný voči spotrebiteľom. Predpokladom na uplatnenie správneho procesného postupu je ale jednoznačné ustálenie povahy odporcov 2. a 3. tak, aby laxným a nepreskúmateľným odôvodnením rozhodnutia súdov nebolo porušené ich právo na súdnu ochranu.“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 4 Obdo/45/2016 zo dňa 30. 06. 2017, Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 2 CoZm/90/2015-415 zo dňa 15. 03. 2016 a Okresný súd Bratislava V uznesením č. k. 1 CbZm/26/2011-398 zo dňa 08. 06. 2015 porušili právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy SR.

Ústavný súd zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obdo/45/2016 zo dňa 30. 06. 2017, zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 CoZm/90/2015-415 zo dňa 15. 03. 2016 a zrušuje uznesenie Okresného súdu Bratislava V č. k. 1 CbZm/25/2011-398 zo dňa 08. 06. 2015 a vec vracia Okresnému súdu Bratislava V na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané nikým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta, že uznesením okresného súdu sp. zn. 1 CbZm 26/2011 z 8. júna 2015, uznesením krajského súdu sp. zn. 2 CoZm 90/2015 z 15. marca 2016, ako aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 45/2016 z 30. júna 2017 došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ešte pred preskúmaním dôvodov uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré opodstatňujú odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní, ústavný súd poznamenáva, že v čase konania pred všeobecnými súdmi bol platný a účinný Občiansky súdny poriadok, ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 nahradený novými procesnými kódexmi. Ústavný súd tak musí vychádzať pri posudzovaní prijateľnosti sťažnosti aj z tejto skutočnosti a prihliadať na v rozhodujúcom čase platnú a účinnú právnu úpravu vzťahujúcu sa na vec sťažovateľa, a teda aj rozhodovaciu činnosť ústavného súdu.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 1 CbZm 26/2011 z 8. júna 2015

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ bol oprávnený podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 2 CoZm 90/2015 z 15. marca 2016

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, čo nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej

ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta porušenie ním označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v podstatnom tým, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci okresným súdom nebolo konanie o vymáhanie nárokov zo zmenky voči nemu ako žalovanému v 2. rade prerušené napriek tomu, že v exekučnom konaní žalobca vymáha tú istú pohľadávku od povinného, ktorý pristúpil k zmenkovému záväzku žalovanej v 1. rade. Sťažnosťou však napáda aj uznesenie krajského súdu ako odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené ako vecne správne rozhodnutie súdu prvého stupňa (o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania do právoplatného ukončenia veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 63 Er 1313/2014) a vytýka mu jeho vecnú nesprávnosť. Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie. Podľa sťažovateľa uspokojením pohľadávky žalobcu v exekučnom konaní zanikne pohľadávka uplatnená v tomto konaní a zanikne kauza zmenky. Preto má podľa neho výsledok exekúcie význam aj pre rozhodnutie súdu v tejto veci.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sa uvádza:

„Okresný súd Bratislava V napadnutým uznesením zamietol návrh odporcov v 2. a 3. rade na prerušenie konania do právoplatného ukončenia veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 63 Er/1313/2014...

Súd prvého stupňa poukázal na to, že prerušenie konania je namieste najmä vtedy, kedy súd určitú otázku, významnú pre jeho rozhodnutie (predbežnú otázku), je síce oprávnený posúdiť aj sám, ale vzhľadom na to, že rovnaká otázka sa už rieši v inom konaní, nie je účelné v konaní pokračovať, najmä v záujme hospodárnosti, aby sa predišlo

duplicitnému dokazovaniu tých istých skutočností. Ak bude príslušným orgánom o takejto otázke vydané rozhodnutie, súd z neho vychádza (§ 135 ods. 2 O. s. p.). V tomto konaní súd rozhoduje o námietkach odporcov v 2. a 3. rade proti zmenkovému platobnému rozkazu. Významnou preto podľa súdu môže byť len otázka, ktorej posúdenie je dôležité pre záver, či sú námietky odporcov dôvodné, t. j. či na základe namietaných skutočností je namieste zmenkový platobný rozkaz celkom alebo sčasti zrušiť alebo ho ponechať v platnosti...

Súd tiež konštatoval, že v exekučnom konaní sa o nároku oprávneného nerozhoduje, o ňom bolo rozhodnuté rozsudkom, ktorý je právoplatný. Predmetom exekučného konania je už len nútený výkon rozhodnutia. Nerieši sa v ňom preto žiadna otázka, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie súdu o námietkach odporcov v 2. a 3. rade proti zmenkovému platobnému rozkazu. Dôvodom prerušenia konania nie je podľa súdu ani predpoklad odporcov, že by mohla byť v rámci exekúcie pohľadávka uspokojená a navrhovateľ by tak získal bezdôvodné obohatenie. Bezdôvodné obohatenie by navrhovateľ mohol získať len v prípade, ak by odporcovia zmenkový záväzok splnili a napriek tomu by navrhovateľ v exekučnom konaní pokračoval...

Napadnuté uznesenie považuje odvolací súd za vecne správne. Argumenty odporcov v 2. a 3. rade vôbec nekorešponujú so zmyslom a podstatou procesného inštitútu prerušenia konania v zmysle cit. ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., preto sú z hľadiska navrhovaného prerušenia konania bezpredmetné. Predmetom exekučného konania je už len nútený výkon rozhodnutia a nerieši sa v ňom preto žiadna otázka, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie súdu o námietkach odporcov v 2. a 3. rade proti zmenkovému platobnému rozkazu. Zmenkové konanie je samostatným konaním, jeho predmetom sú práva vyplývajúce zo zmenky a súd rozhoduje o námietkach odporcov v 2. a 3. rade proti zmenkovému platobnému rozkazu. Exekučné konanie sa vedie voči subjektu, ktorý pristúpil ku kauzálnemu záväzku odporcu v 1. rade, a to nepredstavuje dôvod na prerušenie konania o námietkach odporcov v 2. a 3. rade, ktorí podpísali ako ručiteľia zabezpečovaciu zmenku.

Nedôvodné prerušenie konania by vytvorilo pre účastníkov stav právnej neistoty a spôsobilo by porušenie práva účastníkov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Prerušenie súdneho konania by malo do úvahy prichádzať len v nevyhnutných prípadoch.

Aj podľa odvolacieho súdu teda nie je daný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p.. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že uvedené ustanovenie neukladá súdu povinnosť, ale možnosť prerušiť konanie.“

V nadväznosti na citované ústavný súd pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité odôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Z citovanej časti napadnutého uznesenia krajského súdu možno vyvodit', že odvolací súd v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu svoj záver, že návrh na prerušenie konania nie je dôvodný, založili na skúmaní podmienok, či ide o otázku, bez vyriešenia ktorej súd nemôže vo veci rozhodnúť a zároveň, či túto otázku nie je oprávnený vyriešiť sám. Ústavný súd dospel k záveru, že z rekapitulovaného odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sú zrejmé dôvody, na základe ktorých krajský súd (detailne oboznámený s rozhodujúcimi okolnosťami kauzy) ako súd odvolací dospel k záveru o nesplnení podmienok pre obligatórne prerušenie konania, pričom tento právny záver nemožno považovať za odporujúci pravidlám logiky alebo ho označiť v inom smere za excesívny. Napokon treba pripomenúť, že podstata námietok sťažovateľa smeruje k hmotnoprávnej stránke posudzovanej veci (vysporiadanie sa s postavením sťažovateľa ako spotrebiteľa, ktorému prináleží zvýšená miera ochrany najmä vo formalizovanom zmenkovom konaní), pričom uznesenie o zamietnutí návrhu sťažovateľa na prerušenie konania je rozhodnutím procesnej povahy, teda nejde o rozhodnutie vo veci samej. Aj z toho dôvodu takéto rozhodnutie spravidla ani nie je spôsobilé zasiahnuť do ústavou a dohovorom zaručených základných práv a slobôd.

S ohľadom na zmienené skutočnosti ústavný súd nezistil, že by napadnuté uznesenie krajského súdu signalizovalo príčinnú súvislosť s možným porušením označených práv sťažovateľa, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 45/2016 z 30. júna 2017

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatnil.

Zo sťažnosti vyplýva, že názor sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu je založený na tvrdení, že mu bola odopretá súdna ochrana tým, že dovolací súd „*čisto formalisticky odmietol dovolanie, aj keď konaním súdov prvého a druhého stupňa bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a znemožnený prístup k spravodlivosti*“.

Ústavný súd vo vzťahu k argumentácii uplatnenej sťažovateľom v sťažnosti považuje za potrebné poznamenať, že je porovnateľná s argumentáciou uvedenou v jeho dovolaní. Najvyšší súd sa s dovolacou argumentáciou sťažovateľa zaoberal v dovolacom konaní, pričom v napadnutom uznesení formuloval záver, podľa ktorého dovolanie sťažovateľa smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, a preto ho odmietol.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd v zásade nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II ÚS 81/00). Takýmto predpisom bol vo veci sťažovateľa

Občiansky súdny poriadok (platný a účinný do 30. júna 2016, keďže dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016).

Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravoval v čase relevantnom pre posúdenie sťažnosti sťažovateľa § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu sa v § 237 OSP výslovne uvádzalo, že dovolanie je prípustné len pokiaľ ide o prípady uvedené v písmene a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie bolo prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 OSP.

Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto sa právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania uplatní až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označeným základným právam sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Na základe uvedených právnych východísk ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 45/2016 z 30. júna 2017, ktorým

podľa § 447 písm. c) CSP odmietol dovolanie sťažovateľa ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné (keďže dospel k záveru, že prípustnosť dovolania sťažovateľa nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom ku dňu podania jeho dovolania).

V nadväznosti na námietky sťažovateľa ústavný súd poukazuje na relevantnú časť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorom sa predovšetkým uvádza:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky... ako súd dovolací... skúmal najskôr, či dovolania (najvyšší súd rozhodoval aj dovolaní žalovaného v 3. rade, pozn.) smerujú proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom (§ 419 a nasl. C. s. p.).

Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku..., dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá C. s. p. a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O. s. p. ...

Dovolanim možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, a proti uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c)] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c). V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O. s. p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej

pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým sa zamietol návrh žalovaných 2/ a 3/ na prerušenie konania.

Najvyšší súd so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že žalovanými 2/ a 3/ podané dovolania, voči rozhodnutiu odvolacieho súdu o potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie o neprerušení konania, nie sú podľa § 239 ods. 3 O. s. p. prípustné. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľa domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdnom konaní, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou v konaní majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Prípustnosť dovolaní žalovaných 2/ a 3/ v danej veci prichádza do úvahy len ak v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 O. s. p...

Dovolatelia procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. netvrdili a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť ich dovolaní preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah obidvoch dovolaní a v nich vytýkaných nesprávností, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či sa stranám sporu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým strane sporu odníma tie procesné práva, ktoré jej zákon priznáva. Konaním súdu sa rozumie predovšetkým jeho procesný postup. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva, ktoré jej právny poriadok priznáva. Súdna ochrana sa poskytuje v materiálnom ponímaní, čo tiež znamená, že nie každé procesné pochybenie súdu, alebo

jeho nesprávny procesný postup, ktorým dochádza k odopretiu procesného práva strane sporu, je považovaný za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať vyslovený právny názor v rozhodnutí, s ktorým sa strana nestotožňuje.“

K dovolacej námietke sťažovateľa týkajúcej sa nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia, najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia okrem iného uviedol: „... judikatúra najvyššieho súdu (viď R 111/1998) zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f O. s. p., ale (len) inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Tento názor je plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ako dôvodu zakladajúceho len tzv. inú vadu konania pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo/140/2009, 1 Cdo/181/2010, 2 MCdo/18/2008, 2 Cdo/83/2010, 4 Cdo/310/2009, 5 Cdo/290/2008, 5 Cdo/216/2010, 6 Cdo/25/2012, 7 Cdo/52/2011).

Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Stanovisko občianskoprávného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke Stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod R 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. V danom prípade nejde o výnimku uvedenú v uvedenom stanovisku, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje základné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré vo veci rozhodol, a to aj s ohľadom na charakter napadnutého rozhodnutia (uznesenie o neprerušení konania).

V zmysle vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutím odvolacieho súdu nebola odňatá možnosť dovolateľa konať pred súdom a konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ktorá by odôvodňovala prípustnosť podaného dovolania.“

K dovolacej námietke sťažovateľa týkajúcej sa ním tvrdeného nesprávneho posúdenia neexistencie dôvodov pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia okrem iného uviedol:

„Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ... Právne posúdenie veci (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia... I keby dovolacie námietky napádajúce správnosť právnych záverov konajúcich súdov boli dôvodné a mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p.

Kedže prípustnosť dovolaní žalovaných 2/ a 3/ nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom ku dňom podaní oboch dovolaní, najvyšší súd ho odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.“

Vychádzajúc z citovaných častí napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa ako dovolací súd v napadnutom uznesení zaoberal

a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa o existencii dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP, s ktorou sa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol ako neprípustné. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania v občianskoprávných veciach počas jeho platnosti a účinnosti).

V nadväznosti na uvedené závery ústavný súd zdôrazňuje, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňoval, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľovi k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu a jeho konfrontácie s požiadavkami vyplývajúcimi zo základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dospel k záveru, že neexistuje reálna možnosť na to, aby po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohol vysloviť ich porušenie. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol aj túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd navyše dodáva, že z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 1 CbZm 26/2011 zistil, že konanie vo veci samej o zaplatenie zmenkovej sumy 1 036 814,83 € s príslušenstvom nie je v súčasnosti ešte právoplatne ukončené.

II.4 Sťažovateľ tiež tvrdí, že napadnutými uzneseniami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy majú charakter ústavných princípov, resp. všeobecných interpretačných pravidiel, ktoré sú všetky orgány verejnej moci povinné rešpektovať pri výklade a uplatňovaní ústavy, a preto sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07). Keďže predmetom tohto konania je rozhodovanie o porušení základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, možno v tomto konaní uvažovať o porušení čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy len v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody. Pretože v posudzovanom prípade ústavný súd nedospel k záveru o porušení niektorého základného práva alebo slobody, nemohol dospieť ani k záveru o porušení čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd aj v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2018